

LÁSKY MAMINKY, STESKY BLÁŽNIVOSTI - 6.

Stáda, 17 listopad 2010

Milena si nechala poslat pro Myšku, po tmech mášících poprvé. Rozuměl bych věru zlymu, co se mezi námi stalo za posledního půl roku, ale prošit si to musí odnášet i ona, nevím. Když tu byla ješitná na prázdninách, máli jsme s Milenou domluvu, že za ní pátijede zhruba po deseti dnech s prádlem, a že tmeba zajdou i na kafe. Pak to zrušila, takže když pátijedly chladněji dny, nemála nic na sebe.

Problém byl v tom, že nebylo moc z jeho brát - splácel jsem dluhy, který na mně spadly ze dne na den díky Mileně a v takovém množství, že jsem byl něco jako zápornej Onassis. Sháněl jsem peníze, kde se dalo, a zrovna ten den, kdy mi Myška oznámila, že mamka nepátijede a nemíjí celý červenec, jsem dával v místním muzeu na jejich stránkách - nebyl to žádná zázračná kofe, ale každá koruna dobrá. "To nemyslí vášně... vady ví, že máš sebou dvě trička a dšiny. Nespletla ses?" "Ne, tati. Ekla, že si to máš se mnou vyzkoušet. Kupodivu mi Myška ani nepátijela moc zklamaná, že se s ní nevidí. To jsem ješitně netušil, že se s ní pak nevidí hodně dlouho. "Co si mám sakra vyzkoušet? Áže se postarám o vlastní dítě? Herdek, copak se o tebe nestarám sám rok? Copak zapomněla, že jsem se staral o tmi dítěti a žádná problém jsem s tím nemá!?? To není možný Myška, vady ví, jak na tom tešit jsme. Já jí zavolám." "Nevolej tati. Odjela s kapelou do Německa. Aha... hledá se v Německu. S kapelou. Jo. Co jiného taky. Hlavně, že to má komplet zadarmo. Kdybych měl tešit v ruce kyj, tak ho vzteky okoušiu. "Jirko, neruším?" Kdyby Soňa nepátijela zrovna tešit, asi bych to nějak pátiekous. Ale tohle bylo moc za sebou. "Ne, pojď dál." Soňa byla skvělá ženská, potkali jsme se u pátimém výběru Ážžení a nebýt jí, bydleli bychom pod mostem. Sehnala Myška brigádu v muzeu, a v podstatě jí i mně otevřela dveře celým tohle krásným městem. "Co se děje, vypadáš, jako kdybys měl chuť někomu sežrat." "Jo. To bych teda vysypal jsem ze sebe věru;chno to, co jsem se zrovna pokoušel strávit. "No to snad není možný. To myslíš vášně? To jí tady nechá bez něho celej mášíc?" "Soňo, já prostě nerozumím. A nejhorší je, že netuším, co s tímhle tešit budu dlat. Asi jí budu muset poslat do Rychnova, k mámě. Fakt nemá žu tešit koupit ani ponožky, sakra." Asi bych se rozpovídal víc, ale Soňa zmizela, jen mášit poádala, abych chvíli počkal. Stejně jsem jí moc nevnímá, snažil jsem se nějak tuhle další podpásovku pochopit - marně. Po práci jsem odjížděl do Prahy. Ne že bych si jel vyrážet z kopytka, ale byla to jediná možnost, jak zachránit aspoň áštešně klienta - síť hotelů - k mášit pomárně velký malér. A i když chápal situaci, ve které jsme se ocitli, nebylo jiné tmešžení, než se prostě pášer sebrat a dlat pro něj v noci. Dodnes nevím, kde jsem na tohle bral sílu a na co ta moje Cordoba věbec jezdila. Musel jsem mít spátéleného hodně kouzelného trpaslíka, co mi každé ráno něco dokáp do nádrže, a pak i tu Soňu, co prostě druhý den pátinesla dvě tašky hadrů, sesbírané snad od věch lidí z muzea a pátmesně jen tak, na huby, jak mášla ve zvyku, Ámekla: "Tady ti posílá ženský něco pro Myšku, tmeba si něco vybere." Stává se námálokdy, že se nezmaž ani slovo. Ale od určité doby vátím tomu, že některé chvíle slova nepotřebují. Tak Myška odjela. Pozítímí pro ni jedu do Prahy, takže bych si měl právo udlat po átvrt roce taky jednou věšer pro š Jenže místo toho mi chybí. Vnucoval jsem si myšlenku, že si zajdu konečně na pivo, pátětu nějaký plátek a r Enigmu - krásnej ášepis plnej "ovněných" záhad. Vlastně si to užiju. Houby. Makat se musí. "Jak jsem tmi iněre. Zaješte ke mně, Pavla tam eká, nějak to poskládejte, když tak jsem na telefonu, to ona ví. A hlavně to udělejte. Samozřejmě. Sbalil jsem notebook, zkontroloval, jestli mám věšer s sebou a vyrazil jsem k doktoru Hoškému. Tedy vlastně spíš k paní Hoškové. Horké ... "Měšem vám hovoríš Jirko?", zeptala se, když mášit vpustila dovnitř se usmála. Tak hezky, jakoby si věšer nepamatovala, kdo jí pátmed pojšovnou utrl pátězku. Jak jinak, pomyslel jsem si, s Jiřím by patrně mášla problémy. "To by bylo fajn, Pavlino", usmál jsem se a v duchu začal vysvětlovat Myška, že docela určitě jí nebude muset tmitat mami. Nepatrně jí ztvrdil rysy: "Neberte to prosím osobně. Jednou nerada jedním s přezívkami. Rada jedním s žušmi." "To máte s maněelem společný... jen on má zájem spíš; a jednat s tituly." Zvedla ošit a usmá se vytratil úplně. "Nerozbilo se vám něco z té kabelky posledně?" zeptal jsem se rychle, abych to zamluvil. "Okrem ošného tiešit a vo farbe lila nie. Odtiešit antracit kupodivu přil, odušila snad i ironicky. "Následujte ma prosím do pracovně." No potěšer. Úplně iracionálně jsem dostal vztek. Za to, že místo šerfování prosperující firmy musím tajrlíkovat kolem zkrachovalého primáše a jeho nafouklý paničky, kvěli zbytečný dluh, malér, který zpšobila ta... ale to je jedno. Podstatný je, kdo to musí tmešit. Šeršer jsem za ní, ale ve dvě tmeších jsem se zarazil. V rozlehlé pracovně byl neskutečný bordel. Věšerimla si mé reakce a trochu bezradně zamávala tmešama: "Prepášite, toto je doména mōjho mušit a mám zakázané tu upratováš. Prosím, posašite sa", ukázala na káměslo u pošitášit, které bylo snad jedinou plochou, na které nelešely žádné papíry, cd-romy ani knišky. bšitel a ona si stoupla za mne. "Tak mi povedzte, šo mám robišit", pronesla netpšlivě a vypadalo to, že mášit chce mít rychle z krku. Ostatně, pro mne to platilo taky. "Nakolik umíte s pošitášem? Nerad bych nás oba zdršoval trivialitama." V ošich se jí zablysklo: "Věšerudovala som lekársku elektroniku s šerveným diplomom. Výpošitová technika za jedna, programovacie jazyky za jedna. Nemšem za to, že som šeršerudovala v praveku a užili nás cobol," Ámekla se vzdore který jsem nechápal. "Pokíš nezvládnem pošitášenie váššho produktu, bude chyba niekde inde," dodala významně. Tak tyhle klienty mám nejradšer. Jak já bych ji vymšnil za normalní ženskou, která když mášit ente tak pro jistotu zavšme dvešme v obýváku. Ach jo. "Pavlino, vy to určité zvládnete. Umí s tím dlat i lidi, co mají diplomy dva." Zubama ššipat neumí, to už bych slyšer. Prošerli jsme spolu věšer, co bylo tmeba a všitě div š. Nejenže jí nedšlalo problémy se orientovat v docela ššitě aplikaci, ale dokonce mášla i pár nápadš, jak jí udlat

ještÄ sloÄitÄjši. "Myslím, Ä¾e to pÄjde. Co vy na to?" "Neviem, mám pocit, Ä¾e v tom dosÄ lietam. Viete, nerada robím veci napoly a nemám pocit, Ä¾e som to dnes zvládla." UÄ¾ jsem se vlastnÄ zvedal k odchodu, ale tohle má pÄekvapilo. "NÄco jsem vysvÄtlil špatnÄ, nebo nedostateÄnÄ?" "Nie, kdeÄ¾e... ja mám len takú vlastnosÄ. Potrebujem maÄ istotu, Ä¾e to viem perfektne," odhrnula si kus té hÄtmívy z Äela a zavonÄla. "Rozumím. TakÄ¾e... mám se stavit ještÄ i pÄíštÄ?" "UrÄite, Jirko. Teda... pokiaÄ¾ vám to nevadí." Snad se pÄíštÄ neseÄerem... Reminiscence

KdyÄ¾ bylo klukÄm asi osm, dostali jsme s kolegou geologem nápad. Vlastnil, tedy spoluvlastnil asi s dalšími padesáti pÄíbuznými (dokonce i tchynÄ mä dvÄ, dvojÄata) takový chalupodomek skoro v horách a taky dva kluky, zhruba stejném vÄku jako byli Petr s Pavlem. TakÄ¾e skvÄlá pánská jízda - klukÄm jsme koupili takové plastové blembáky s umÄlým kÄovím, my si poÄídili správné široké kšandy (není nad to vypadat vesnický) a vyrazili. Bylo tam nádhernÄ, vaÄmili jsme si, dokonce se i uklízelo, pÄmes den jsme tÄrovali a bylo nám fajn. Fakt je ten, Ä¾e kluci uÄ¾ neb mimina, Ä¾ádné pÄebalování nás neÄekalo. Jeden veÄer jsme si zašli na toÄené, zhruba dva kilometry daleko. Kluci byli pod dozorem sousedÄ, poÄasí bylo fajn, a protoÄ¾e jsme lehkomyšní chlapi, proÄ nevyrazit. PosedÄli jsme, probrali Äivot, práci, obhlédli místní Äenskou nabídku a pÄmed veÄerem zamíÄmili zpátky ke klukÄm. "Ty, Jirko .. já t nevydrÄím," hlesl Mirek po pár metrech. "JeÄíš, proÄ sis nedošel v hospodÄ?" "No já to zkusil, ale má zavÄmený." Tohle nedojdem. Mirek vypadal na to, Ä¾e mu to za chvíli poleze i oÄima. "Tak si odskoÄ támhle za buk, to n problém pÄece. Ä¾ádný auta tady nejezdÄj .. to je brnkaÄka." BrnkaÄka by to byla. AspoÄ do chvíle, neÄ¾ si Mirek stál dÄíny, zaujal pozici a pak ty dÄíny pustil, aby mä ruce na lepší drÄení rovnováhy. JenÄ¾e - kdyÄ¾ má Äloví poprvé v ÄivotÄ kšandy, mä by si je buÄ pÄedtím rozepnout, nebo v Ä¾ádném pÄípadÄ ty dÄíny z rukou nepouštÄt. KdyÄ¾ jsem po návratu vykládal MilenÄ a MirkovÄ Lence, jak jsme pÄece jen pÄebalovali, vypadal rozvod poprvé. U nás obou. Ale slušelo jim to, i kdyÄ¾ si z nás dÄly srandu ještÄ pÄ roku potom. Roma